

— Защото познахъ че ми си врагъ.

— Да са истълкуваме, рече Арбакъ съ тихъ гласъ, и като зе почти съ сила ржката на жреца подъ мышцата си, заведи го на едно отъ лежащитъ изъ лѣса сѣдалища. Сѣднѣхъ тамъ и лицата имъ бѣхъ мрачны като сѣнката и пустынността на този лѣсъ.

Апикидъ ако и да бѣше въ пролѣтта на възраста си, но виждаше ся че е протрилъ живота си повече отъ египтянина. Правилнитъ черты на лицето му бѣхъ безцвѣтны и повѣнжлы и хлѣтнжлытъ му очи свѣтяхъ като на чловѣкъ мжченъ отъ треска. Рано бѣше ставялъ пригърбенъ, жилитъ на малкитъ му и почти женскы ржць, бѣхъ сини и надуты, и показвахъ безсилето и слабостта на членоветъ му; лицето му ако и да приличаше на лицето на Юна, но израженіето бѣше съвсѣмъ различно, защото умственото спокойствіе изливаше на прелеститъ на сестра му една великолѣпна и свѣрхчловѣческа тишина; на нейната физиономія ся обаждаше въсторженността, но ограничена и тиха и туй служаше като изворъ на живостта и на хубостта на лицето ѳ. Като я гледашъ пожелаващъ щото да свѣтнатъ отъ тамъ искритъ на духа, който оставаше спокоенъ но не заспалъ, а на лицето на Апкида гледашъ пламенна и страстна натура. Искрометнитъ му погледи, несъразмѣрното съ челото му развитіе на слѣпнитъ очи и трепетното мърданіе на устнитъ му показвахъ че идеяността и силата на въображеніята господствувахъ тиранически надъ другитъ му силы. Фантазіята на сестра му не надминуваше златитъ прѣдѣлы на поезіята, а неговата, по нещастна и строга, шураше са въ хаоса на най-странны видѣнія, за туй дарованіята които обѣщавахъ неи остроуміе, нему предвѣщавахъ побъркване на ума.

— Ты каза че съмъ ти врагъ, рече Арбакъ; азъ познавамъ причината на несправедното туй мѣрманье, азъ та поставихъ между жрецитъ на Изида; тѣхното лицемѣріе и ничтожество ти сж отвратителны, и мыслишъ че и азъ та излъгахъ; непорочныйтъ твой духъ ся смути и считашъ и мене за одного отъ лицемѣрытъ?

— Като си познавалъ кознетворствата на нечестивото туй духовенство, защо ма блѣснѣ въ таквози званіе? Когато ми възбуди желаніето да са посветѣмъ на служеніето, на което носѣмъ сега облеклото, ты ми хвалише светия животъ на чловѣцы които жертвовали себеси за придобываньето на мѣдростта; и на мѣсто таквизи ты ми даде другари певѣжы и матеріалисты, друго невѣдушы освѣнъ да плетжтъ грубы и гнусны козни. Ты ми ги представи за чловѣцы които сж са отрekli отъ мірскытъ радости ради священното служеніе на добро-